

Prædiken til 7. søndag efter Trinitatis

Luk. 19, 1-10

En mytologisk tekst fra Salmernes bog: ”Da Herren vendte Zions skæbne, da var det, som om vi drømte”. Et poetisk udtryk, som man kan se for sine øjne. Møntet på det gamle Israel, Zion som den hellige by Jerusalem. En tung skæbne vendes til noget lyst. Måske nok så fjernt, fra en anden tid, fra en anden verden. Men alligevel et udtryk, som vi kan suge til os, når vi ser vores egen skæbne for os. At den måske forekommer tung og ubærlig. At de vilkår, som vi lever under, er barske og udfordrende. At vi måske oven i købet selv har sat os i de vilkår, fordi vi har haft travlt med at placere os selv i centrum. At vi har trådt på andre mennesker - og samvittigheden slår tilbage som en boomerang - med kraft som fra en damphammer. Sådan kan det også forekomme at være menneske. Og sådan var det måske for den lille gnom af en overtolder, som vi hører om i dag. Zakæus. En usling, som i almindelig folkelig sammenhæng ikke var agtet i det gamle Israel. For en tolder var dengang ikke bare en grænsebetjent nede ved Aventoft, men var derimod skatteopkræver for de forhadte romerske besættelsesmyndigheder. En værnemager, en forræder, som gik fjendes ærinde for at berige sig selv. På den måde forstår

man så udmærket foragten for sådan en fyr. Måske egentlig også selvforagten.

Men pludselig sker der noget i Jeriko. Jesus kommer til byen. Og Zakæus er på pletten. Han vil se ham. Og han løber i forvejen. Og da han ikke er ret stor, klatrer han op i et træ for bedre at kunne se. Han skal foran alle de andre.

Men Jesus standser op ved træet og kalder ham ned, og inviterer derpå sig selv til middag hos Zakæus. Og folk er virkelig forargede. At Vorherre går ind som gæst hos en syndig mand - af den kaliber, som det er tilfældet med Zakæus. Men når Jesus kommer på besøg hos et menneske, eller når vi konfronteres med hans ord, så er det, fordi der står det på spil, at der skal vendes en skæbne (om jeg så må sige). Zakæus bliver vældig begejstret for besøget, for at Jesus træder ind under hans tag. Og sikkert nok, sådan virker det i hvert fald, så skyller det ind over ham med dårlig samvittighed.

Jeg tænker på det her udbrud: ”Se, Herre, halvdelen af, hvad jeg ejer, giver jeg til de fattige, og hvis jeg har presset penge af nogen, giver jeg det firedobbelt tilbage”. Zakæus tænker og handler utvivlsomt inden for den model, som man kan kalde for noget-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

for-noget. Denne overdrevne iver efter at fortælle Jesus, hvor villig man er til at skrive en check. Jeg ser for mig, nærmest en kombination af velgørenhed og så et forsøg på at betale aflad. Nu er det imidlertid ikke dette fantastiske økonomiske tilbud, Jesus lader sig overvælde af. For han har jo allerede forinden fået kaldt Zakæus ned fra træet og er kommet inden for i hans hus. Det er nemlig Menneskesønnen, der kommer for at frelse det fortabte. Den fortabte kan ikke frelse sig selv ved at udskrive en stor check. Hvad er i det hele taget frelse for noget? Det kan være at betragte sit liv fra en ny vinkel. Har man levet et liv som denne Zakæus, så véd man godt med sig selv, at der er noget, der ikke er, som det skal være. Og det kan være meget mindre end som så, uden at vi overhovedet behøver at have en fortid som pengeafpresser eller værnemager. Så snart vi overfalder af den dårlige samvittighed, så er der noget galt. Livet har det med at blive lukket inde i blindgyder. At vejen afspærrer. At vi hænger fast i et eller andet. Men ”da Herren vendte Zions skæbne, da var det som om, vi drømte ...”. Man kan drømme om en udvej. Men det er ofte, at man ikke kan finde den eller få øje på den. Måske er den der slet ikke, i hvert fald ikke i forhold til hvad vi selv evner. Men Jesus trådte ind under Zakæus’ tag! Det er en meget stærk pointe, at Vorherre selv kom på besøg. Han som netop er ”vejen og sandheden og livet ...”. ”Du, som har dig selv mig givet, lad i dig mig elske livet ...”. Zakæus møder Guds ord, hvormed det understreges, at selv en mand som ham ikke er afskåret fra Gud. At Guds

vilje med menneskelivet er, at vi skal høre ham til. At dine synder er dig forladt, når du når til den erkendelse, at livet ikke er bare ’at mele sin egen kage’. At Zakæus får besøg, er et udtryk for, at han får livet tilbage. At der åbnes en vej for ham. Omvendelse kan man kalde det, når Zakæus så pludselig vil til at strø om sig med penge. Nu kan ordet omvendelse godt lyde en smule belastet. Men at være kommet til en ny erkendelse, kunne man så i stedet for sige.

Jeg har fået livet tilbage, og derfor skylder jeg så også at lindre livet for andre. Og lad så bare udtrykket med de mange penge være nok så vulgært. For pengene kan jo stadigvæk bruges til lindring for andre. Og hvis vi på den måde kaster sådan et lys hen over tingene, så forsvinder igen dette element af noget-for-noget ... Pludselig var det for Zakæus, som om han drømte. Som når solen bryder frem fra en mørk himmel. Der, hvor der ikke var vej for livet, viser der sig alligevel en vej. En mulighed for at leve i sandhed. Kristus døde på korset for vores overtrædelsers skyld, og han opstod til et nyt liv for vores skyld. Det er absurd og ubegribeligt. Det hører næsten til i drømmenes univers, at vi skal kunne få skænket livet på ny. Men det er troens virkelighed, der er skruet sammen på den måde. At enhver af os har plads i Guds rige. Det kan være smertefuldt at nå til den erkendelse. Men det kan lade sig gøre.

Martin A. Hansen, den store danske forfatter, som døde alt for ung, skriver et sted om det kristne budskab. ”’Det kristne’ er hverken en religion, etik eller samfundslære. Det er en skæbnesvanger, stor hændelse i et

menneske. Noget nyt tager form i sindet, som en indre drøm ... Der går skred i viljen ... For sindet har en vældig skabende kraft ... Der er noget, der er endnu mere smertefuldt end at føde et barn: ’Dét - selv at blive født ...’. En bølge rejser sig i tankerne, og man flytter ind i en anden skæbne, fyldes af en vilje, man ikke selv forstår ... Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til”.

Det, som Martin A. Hansen beskriver, er det evige i øjeblikket ... Når du hører Guds ord, at dine synder og overtrædelser er dig forladt, da får du i dette øjeblik skænket dit eget livs opstandelse, den ny begyndelse, den nye mulighed. Og det er med den slags øjeblikke, at vort liv kan tage form - på ny. Da Herren vendte Zions skæbne, var det, som om vi drømte. I troen viser der sig en ny virkelighed, som overtrumfer drømmen!

Amen

Uffe Vestergaard Pedersen

Salmer:

726, 300, 155, 320, 269